

S KOŇSKÝM SRDCEM

Karel Kesly Mazánek

S KOŇSKÝM SRDCEM

Karel Kesly Mazánek

PROLOG

Claris vešla do velké místnosti. Bylo zde tísnivé ticho. Má se pokusit? Lepší šanci mít už nikdy nebude. Chvíli to ještě zvažovala, ale pak si řekla pro sebe, teď nebo nikdy! A s touto myšlenkou otevřela dveře od laboratorní buňky. Nabrala sérum do zkumavky a... No jo, jenže co teď s tím? Kam ho schovat, letěly jí myšlenky hlavou. Do podprsenky? Ne, bude se přeci svlékat při kontrole. Jediná možnost byla mezi nohy. Neváhala a vyhrnula si plášť... Malá zkumavka se zátkou se tam vešla jen tak tak. A teď rychle pryč. Zavřela dveře od buňky, sundala si plášť a jakýms takýms ležérním krokem vyšla z laboratoře. Co čert nechtěl, narazila na vedoucího výzkumu. Ten se s ní dal do řeči, ale ne na dlouho.

„Byla jste v laborce, slečno Withingová?“

„Ano, ještě jsem si chtěla jednou ověřit účinky séra. Už je hotové. Ručím za něj.“

„Dobrá, pak mi to ukážete...“ a otočil se na podpatku. Naštěstí nic nezpozoroval, a tak Claris pronesla sérum až ven. Tam ji čekala ještě jedna kontrola, ale bez rentgenu byli nahraní, což Claris těšilo. Teď jen dostat sérum do Evropy. Příležitost byla. Jela s Leopoldem a speciálním komandem jako ošetřovatelka a zdravotnice...

KAPITOLA 1. – NÁSTUP DO ARMÁDY

Kdesi na severoamerickém kontinentě

Leopold byl obyčejný voják, žádné speciální reflexy. Prostě se přihlásil. Válka v Evropě se táhla a on chtěl také přispět svojí troškou do mlýna. Už neměl nikoho, pro koho by mohl žít. Matka mu zemřela při porodu. A otec? Ten se kamsi vytratil, ještě když byl Leopold dítě. Starali se o něj prarodiče, ale i ti zemřeli brzo, v době, kdy studoval. Byl tedy na internátě a školou prošel jen s odřenýma ušima. Učení mu moc nešlo, zato ve sportu byl dobrý. Jeho tým amerického fotbalu býval tak druhý, třetí mezi ostatními školami.

„Další!“ zaznělo od doktora, který měl na starost nábor vojáků.

Leopold předstoupil.

„Jméno, adresa bydliště, jména blízkých...“

„Já nikoho nemám,“ povzdychl si Leopold.

„Aha, takže sirotek?“

„Ano.“

„Tím lépe. Stoupněte si sem,“ a doktor ukázal směrem k metru.

„Bez bot, prosím.“

„Oukej,“ řekl Leopold a sundal si botasky.

„Sto osmdesát dva,“ hlásil pomocník doktorovi.

„Teď si vás poslechnu. Vyhrňte si triko. Hmm... dobré silné srdce, i plíce jsou v pořádku,“ a spustil si zase stetoskop na krk.

„Tak to se dívím, kouřím krabičku denně.“

„Opravdu? Na to ty plíce vůbec nevypadají. A proč vlastně kouříte?“

„Původně frajeřina, teď jen pro dobrou náladu, ne ze stresu.“

„No jo, tak to končí u každého, i když většina kouří spíš ze stresu,“ rozpovídal se doktor a ptal se Leopolda dál. Leopold postupně všechny otázky zodpověděl, a nakonec se ještě zeptal, zda-li by bylo možné jeho nasazení urychlit. Už chtěl být daleko od těch, co mu jen házeli klacky pod nohy.

„Spěcháte? Další transport bude cirka za čtrnáct dní. Do té doby budete ubytován v kasárnách ALF a proděláte základní výcvik.“

ALF - American Liberation Forces - osvobozené síly - byly jediným a také posledním útvarem, co se snažil v SER (Spojené evropské republiky) nastolit demokracii podle již zaniklého USA. Co nešlo po dobrém, šlo po zlém, ale nevalně. Celá Evropa se rázem semkla a zapojili se do toho boje všichni. Muži, ženy i děti... Nikdo z nich nechtěl o Americe ani slyšet. Taky aby ne, ALF říkal svým ovečkám na kontinentu, že je to humanitární bombardování. Ale co je to za humanitární bombardování, když bomby padají na školy, školky, knihovny, obchody, nemocnice... To nedělá ten, kdo chce mír. Taky se už proti tomu několik skupin na americkém kontinentu postavilo, ale byly velmi rychle zpacifikovány. Kdo měl jiný názor než ALF, tak prostě rázem zmizel a už o něm nikdy nikdo neslyšel.

„Ano, spěchám, chci být odtud co možná nejdřív,“ zároveň se ale chtěl podívat pod kůži ALF, tedy z jiné stránky, než jej znala obyčejná americká veřejnost.

„A co vás tak žene do války, chlapče?! Peníze? Dobrodružství?“

„Ani jedno z toho. Chci zapomenout a tam nebudu mít na co myslet, jen střílet.“ Leopold to už znal. Kdysi s dědečkem chodili na hony, tak věděl, jaké je to s puškou. Nebo čekáte na čekané – jste tam celé ráno, celý den, celou noc a nic. Tak tam jdete znova a znova, dokud nespátríte lovenou zvěř a pak uděláte jen pif paf a hotovka, ale je třeba být trpělivý a v naprostém tichu a nejen to. Pokud vane vítr ke zvěři, ucítí pach člověka a uteče. To je pak marná práce a je lepší jít domů, však zítra je taky den.

Doktor už na to neřekl nic. Leopold se odebral k druhým dveřím – vlevo od místa, kde seděl doktor. Ani ještě nezavřel dveře a už slyšel od doktora: „Další na řadě...“, což bylo vysloveno, jako když se počítají v drůbežárně kuřata. Na Leopolda to nepůsobilo obzvlášť lichotivě, ale co nadělá.

Byl tu. A vrátit se? Ne, zaznělo mu v hlavě. Nebyl přece žádný srab.

KAPITOLA 2. – CVIČÁK

Ráno po snídani všechny brance nahnali na cvičák, kde měl proběhnout základní výcvik. Nejdříve běh přes překážky, které se skládaly z navršených klád, jedné zdi a vodního příkopu. Nakonec museli s celou výstrojí všichni prolézt pod ostnatým drátem. Nebylo to nic lehkého, ale Leopold to zvládl skvěle, měl dobrou fyzickou. Jen na drátech se o jeden zasekl, a tak mu to trvalo o něco déle než ostatním. Ti si ho pak za to začali dobírat, protože se drát zachytil o kallhoty a ty se mu svlékly. Nedbal na to a pokračoval dál v plazení až do konce, až z něj byl černoš, co se týče od pasu dolů. Plazili se totiž v bahně.

„Hele, černoušek jde,“ dobíral si Leopolda Thomas.

„Nech si to! Splnil jsem svůj úkol v limitu, splnil. Na nic jiného se nehraje,“ nevrle na to opáčil Leopold.

„Až budeš pod palbou, Thomasi, taky si nebudeš hlídat gatě...“ konstatoval suše velitel výcviku.

„Jaké to je bojovat, veliteli?“ optal se Leopold.

„Kulky lítají všude možně. Někdy je to pohodička a můžeš si dát i malou sváču, ale většinou musíš ty kurvy evropský vystřílet z jejich děr.“

„Z jakých děr?“

„Mají pod zemí chodby a tam žijí. Přepadávají naše jednotky. Na zemi ty vstupy vůbec nejdou poznat, ale když už se na nějaký čírou náhodou narazí, tak se musí celý komplex chodeb prolézt. Jsou dost spleť. Často nám vpadnou do zad ze zálohy. Ti zatracení Evropané jsou jako ta zem, uvidíš je, až už je pozdě.“

„Vy jste to zažil?“

„Ano, byl jsem v první vlně, z celého pluku nás zbylo šest.“

„Takže jste dostali na prdel...“ domyslí si Thomas.

„Našince nic nedokáže zlomit. Bojuje se o každý metr, ale to poznáte sami. A už dost povídaček a vezměte si sapíky. Uvidíme, zda se trefíte do letícího bažanta...“ a celá skupina se přesunula ke střelnici a k terčům.

Jako prvního si velitel skupiny vybral právě Leopolda. Ten na nic nečekal, beze slova nabil a vystřelil. První rána šla na okraj terče, druhá blíže do středu a další vězely ve středu jedna jako druhá.

„Kde ses naučil tak střílet?“ podívoval se velitel.

„Na honech, s dědou jsme na bažanty chodili často.“

„Ahá, takže zkušenosti máš dobré, to bude výhoda. Tímto sis vysloužil jednu frčku. Uvidíme, jak si povedeš v poli – ve vedení skupiny.“

Ostatní stříleli nevalně, a tak frčka Leopoldovi zůstala. Nebyl moc rád. V duchu si říkal, že není rozený organizátor, ani žádný stratég. Ale když už ji má, tak se přece nenechá zahanbit. Pak se všichni přesunuli o malý kousek dál. Tam v pravidelných intervalech vylétávali bažanti – disky o průměru kolem patnácti centimetrů. Postupně se na

nich vystřídali všichni. Leopold už byl na takové věci zvyklý. Ostatní trefili tak dva, tři z deseti, někteří ani to ne.

Víc už se ten den nedělo. Leopold uléhal unaven. Těšilo ho pomyslení, že je s ním velitel spokojen, ale dlouho nemohl usnout. V hlavě se mu neustále zobrazoval boj v Evropě proti SER, jak vede skupinu, a že je Evropané postřílí jako srnky... Usnul až pozdě k ránu.

KAPITOLA 3. – LEOPOLDŮV DENÍK – ODJEZD

Nastal den odjezdu. Všichni se seřadili na molu a skupina po skupině nastupovala do lodě. Nakládaly se též zbraně, munice a jídlo, vlastně veškeré zásoby pro boj v Evropě.

„Šestadvacátá polní! Nástup!“ zavelel velitel. Seřadili jsme se.

„Četo, pozor, vpravo v bok, po můstku do lodě vpřed.“

Moc se nám nechtělo, jelikož už jsme o této nešťastné válce slyšeli dost zkazek. Alespoň já jsem si to uvědomoval – nevím, zda i ostatní. Co jsem měl dělat, už jsem tu a dezertovat nešlo.“ Ale na druhou stranu jsem byl rád, věděl jsem, že v boji zapomenu...

„Co tu tak stojíš?! Vpřed!“ osopil se na mě kapitán.

„Pardon, veliteli, jsem se zamyslel...“ omluvně jsem promluvil na velitele.

„Já ti dám pardon, chci slyšet jen jedno: ANO, PANE!“

„Ano, pane!“ a už jsem postupoval s batožinou na zádech do lodě.

Trvalo tři hodiny, než jsme se všichni nalodili, a to včetně materiálu a zásob. Loď vyrazila až pozdě odpoledne a na cestu nám mávaly davy příbuzných. Mně sice ne, ale taky jsem mával, alespoň bude mít někdo radost. Thomas to zpozoroval a ptal se. Vysvětlil jsem mu to: „Víš, Thomasi, já nikoho nemám, tak mávám hlavně proto, aby lidi

tam dole měli pocit, že se jim zase ve zdraví vrátíme.“ To jsem ovšem ještě ani netušil, co mě čeká...